

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, 1841.]

[ΑΡΙΘ. 50

ΠΕΡΙ ΑΛΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΧΕΛΩΝΩΝ.

"Αλωσις Χελωνῶν ἐπὶ τοῦ Παραλίου τῆς Κούβας.

Εἰς τὴν προτεταγμένην εἰκονογραφίαν βλέπει ὁ ἄνθρωπος τὴν Πρασίνην (α) λεγομένην, καὶ τὴν Βαρυκέφαλον Χελώνην (β). Ἡ τοῦ πρώτου εἶδους χρησιμεύει μάλιστα πρὸς τροφήν. Εύρισκεται δὲ πολυπληθής παρὰ τοὺς αἴγιαλοὺς δλων τῶν νήσων καὶ ἡπείρων τῆς διακανυμένης ζώνης. Τὰ ῥηχὰ, δσα περικυκλοῦσι τοὺς αἴγιαλοὺς τούτους, εἶναι ὑπὸ θαλασσίων φυτῶν κεκαλυμμένα· εἰς τὰς ὑδατώδεις δὲ νομάς ταύτας, αἴτινες ἀρκετὰ προσεγγίζουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὥστε μετ' εὐκολίας νὰ βλέπωνται ὑπὸ τοῦ γυμνοῦ ὄφθαλμοῦ ἐν καιρῷ γαλήνης, βόσκονται ἀπειράριθμα ξῶα, ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀμφίβια, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ πλήθη χελωνῶν. Ὁ παλαιὸς ταξειδιώτης Δαμπιέρ, τὰς Γαλλαπάγους νήσους περιγράφων, λέγει, “'Αναμέσον τῶν νήσων τούτων ὑπάρχουσι πορθμοὶ ἀρκετὰ εύρυχωροι, ὥστε νὰ δια-

βαίνωσι πλοῖα· εἰς τινὰ δὲ μέρη καὶ ῥηχὰ ὑδατα, ὅπου ἀφθόνως φύεται τὸ τῆς χελώνης χόρτον· ὅθεν αἱ νῆσοι αὗται μετὰ δαψιλείας χαίρονται τὰς θαλασσίους χελώνας.” Τὴν χελώνην, εἴτε τῆς ξηρᾶς εἴτε τῶν ὑδάτων, προφυλάττει, ὡς γνωρίζουν οἱ πλειότεροι τῶν ἀναγνωστῶν μας, καὶ ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἐπὶ τῆς γαστρὸς, κοίλη ἀσπίς, ἀνεῳγμένη εἰς ἔκαστον ἄκρον, διὰ τὴν ἔξοδον ποτὲ μὲν τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, ποτὲ δὲ τῆς οὐρᾶς καὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν.

Αἱ θαλασσιαι χελῶναι καὶ τοὺς πόδας ἔχουσι πολὺ μακροτέρους παρ' αἰς χερσαῖαι, καὶ τοὺς δακτύλους συνηνωμένους διὰ μεμβράνης, ὥστε κολυμβᾶσιν εὐκολώτατα. Τὴν κεφαλὴν, τοὺς πόδας, καὶ τὴν οὐρὰν καλύπτουσι μικρὰ λέπια. Εἰς τὰς γνάθους τοῦ εὐρύχωρου στόματος δὲν ὑπάρχουν ὁδόντες, ἀλλὰ τὰ τῶν γνά-

Θων ὁστᾶ, ὅντα σκληρότατα καὶ δυνατώτατα, συγχρόνως δὲ καὶ τραχύτατα, ἐνισχύουσι τὸ ζῶον οὐχὶ μόνον τὰ φυτὰ εὐκόλως νὰ μασσᾶ, ἀλλὰ καὶ νὰ συντρίβῃ τὰ ὁστρακόδερμα, ἐξ ὧν προστέται τρέφεται τὸ θαλάσσιον εἶδος. Αἱ πράσιναι χελώναι καὶ μεγαλώταται γίνονται καὶ βαρύταται· ἀτομά τινα ἔχοντα ἐξ ἡ ἐπτὰ ποδῶν μῆκος ἀπὸ τὴν ῥῖνα εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς, τριῶν δὲ ἡ τεσσάρων ποδῶν πλάτος, καὶ ὡς τριακοσίων ὀκάδων βάρος. "Ηκουσα," λέγει ὁ Δαμπιέρ, "περὶ τινος τερατώδους χελώνης τοῦ πρασίνου εἶδους, ἀλωθείστης ποτὲ εἰς τὸν ἐν τῷ Καμπεακέω Κόλπῳ Βασιλικὸν Λιμένα, ητις εἰχε τεσσάρων ποδῶν βάθος ἀπὸ τὰ νῶτα εἰς τὴν γαστέρα, ἐξ δὲ ποδῶν πλάτος ἐπὶ τῆς γαστρός. Παῖς ἐννεατής, υἱὸς πλοιάρχου, ἐμβάζεις τὸ ὁστρακόν της ὡς εἰς ἀκάτιον, ὑπῆγε κωπηλατῶν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ πατρός του, ἀπέχον ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ περὶ τὰ δύο στάδια*." Κοινῶς ἡ πρασίνη χελώνη ζυγίζει ἀπὸ ἐβδομήκοντα ἔως ἕκατὸν ὀκάδας.

Ἐκθέτει δὲ εἰς κίνδυνον τὸ ζῶον τοῦτο ἡ φυσικὴ ὄρμὴ, ητις ἄγει τὴν θήλειαν πρὸς τὸν αἰγιαλὸν, διὰ νὰ γεννήσῃ τὰ ὡά της. Ἀφοῦ ἀποθέσῃ αὐτὰ ἐπὶ τῆς χαμνῆς ἄμμου, τὰ παραιτεῖ εἰς τὰς ήλιακὰς ἀκτῖνας, αἱ ὄποιαι κατ' ἐκεῖνο τὸ κλίμα ἰσχυρῶς πυρόνουσαι, βεβαίως ἐκκολάπτουν αὐτά. Τοὺς ἐμπροσθίσιους πόδας μεταχειριζομένη ἐξορύττει μίαν ἢ δύο τρύπας περὶ τὸν ἔνα πόδα τὸ πλάτος, δύο δὲ τὸ βάθος, εἰς τὰς ὄποιας ἀποθέτει συνήθως ὑπὲρ τὰ ἐκεῖτὸν ὡά. Τὰ ὡὰ ταῦτα εἰναι στρογγύλα, δύο δὲ ἡ τρεῖς δακτύλους τὴν διάμετρον μεμβράνα καλύπτει αὐτὰ, ὀπωσοῦν ὁμοιάζουσα ὑγρὸν περγαμηνὸν χάρτην. Γεννᾷ δὲ τρίς τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐκ διαλειμμάτων δύο περίπου ἢ τριῶν ἐβδομάδων. Σχεδὸν πάντοτε ἐξέρχονται εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἐν καιρῷ νυκτός. Ἐπειδὴ δὲ χαύνη ἄμμος ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν ὡῶν, αἱ χελώναι συχνάζουσι μόνον εἰς ἴδαιτέρους αἰγιαλούς· ἀλλ' οἵτοι πολλάκις ἀπέχουν ἐκατοντάδας μιλίων ἀπὸ τὰς νομάς των. Τὰ ὡὰ ἐκκολάπτονται εἰς ὅλιγάτερον παρ' ἔνα μῆνα ἀφοῦ γεννηθῶσι· καὶ εἰς ὅκτὼ περίπου ἢ δέκα ἡμέρας ἔρπουν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ νεογνά. Ὁλίγα δημως, κατ' ἀναλογίαν τοῦ παραγομένου ἀριθμοῦ, φθάνουν εἰς τὸ φυσικὸν αὐτῶν στοιχεῖον. Πάμπολλα θηρεύονται ὑπὸ θαλασσίων πτηνῶν καὶ διαφόρων ἀρπακτικῶν τετραπόδων. Ἡ τίγρης ἐχθρεύεται κατ' ἐξαίρετον τὴν χελώνην· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἔτι μᾶλλον δραστηρίας καταγίνεται εἰς τὸν ἀφανισμόν της. Ἡ συναγωγὴ τῶν τῆς χελώνης ὡῶν συγκροτεῖ ἐν ἀπὸ τὰ οὐσιωδέστερα ἐνασχολήματα τῶν Ἰγδῶν τοῦ Ὀρινόκου. Καὶ τὴν σάρκα δ' αὐτῆς οὐχὶ

μόνον τρώγουν οἱ ἐντόπιοι, ἀλλ' ὑπερτιμῶσι καὶ πληρόνουν ἀκριβώτατα οἱ βαθύπλουτοι τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρόντος ἄρθρου εἰκονογραφία παριστάνει τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἀλίσκονται αἱ θαλάσσιαι χελώναι εἰς τὰ παράλια τῆς Κούβας, καὶ εἰς μέρη τῆς Νοτίου Αμερικῆς. Ὁ Κόμης de Lacepede, εἰς τὴν ὑπὸ αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν ιστορίαν τῶν ὀπότων τετραπόδων, περιέγραψε τὰς διαφόρους μεθόδους, καθ' ἃς ἐνεργεῖται ἡ τῶν χελωνῶν ἀλωσις· τελειόνομεν δὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο μ' ἐπιτομὴν τῆς περιγραφῆς του.

"Μολονότι αἱ θήλειαι χελώναι φροντίζουν νὰ ὠτοκῶσιν ἐν καιρῷ σκότους, δυσκόλως, μ' ὅλον τοῦτο, ἀποφεύγουσι τοὺς ἐχθρούς των· οἱ ἀλιεῖς περιμένουν αὐτὰς καταρχὰς τῆς νυκτὸς, μάλιστα δὲ ὅταν ὑπάρχῃ φεγγάριον, καὶ ποτὲ μὲν ἐξερχομένας τῆς θαλάσσης, ποτὲ δ' ἐπιστρεφόσας μετὰ τὴν ὀποτοκίαν, θανατόνουν αὐτὰς μὲ ρόπαλα, ἢ τὰς ἀνατρέπουσι τάχιστα, μὴ ἀφίνοντες καιρὸν εἰς τὰς ἀδλίας εἴτε νὰ ὑπερασπισθῶσιν, εἴτε νὰ τυφλώσωσι τοὺς προσβάλλοντας, ἀναρρίπτονται τὴν ἄκμην μὲ τὰ πτερύγια των. "Οταν ἦναι πολλὰ μεγάλαι, χρεάζονται κάμποσοι ἄνδρες, ὅστε νὰ ἀνατρέψωσιν αὐτὰς, πολλάκις δὲ καὶ μοχλούς μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο. Ἀφοῦ δὲ παῖς ριψῶσιν ἐπὶ τῶν νῶτων, δὲν ἐμποροῦν κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μεταχυρίσωσι.

"Τεσσαράκοντα ἡ πεντήκοντα χελώνας, πλήρεις ὡῶν, ἐμποροῦν νὰ ἀνατρέψωσιν δίλιγοι τινὲς ἀλιεῖς ἐντὸς τριῶν ὥρων. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐνασχολοῦνται εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν δσας ἐπίασταν τὴν προτεραίαν νύκτα. Κατακόπτουν αὐτὰς, καὶ ἀλατίζουσι τὴν σάρκα καὶ τὰ ὡά. Ἔνιοτε ἐξάγουν ὑπὲρ τὰς δέκα ὀκάδας κιτρίνου ἢ πρασινωποῦ ἔλασιον ἀπὸ μεγάλον ἀτομούν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ φωτισμα τροπής μηρύζεται, ὅταν ἦναι νωπόν. Καποτε σύρουσι ζωντανάς τὰς ἀλωθείσας χελώνας εἰς περιφρύγματα, σπου φυλάττουν αὐτὰς πρὸς χρῆσιν.

"Οἱ τὰς χελώνας ἀλιεύοντες ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Κούβας καὶ τῶν γειτονικῶν νήσων τελείονται συνήθως τὰ φορτία των εἰς ἐξ ἐβδομάδας ἢ δύο μῆνας· ἐπειτα δ' ἐπανέρχονται εἰς τὰς ἴδιας αὐτῶν νήσους (τὰς Βαχάριμας καὶ ἄλλας τῆς Δυτικῆς Ἰνδίας) μὲ τὰς ἡλιτρέμενας χελώνας, τὰς ὄποιας καὶ οἱ λευκοὶ καὶ οἱ μαυροὶ κάτοικοι μεταχειρίζονται ἐπίσης πρὸς τροφήν. Ἡ ταριχευμένη χελώνη ζητεῖται εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς ἀποικίας, δοσον ὁ δύσικος ἢ βακαλάος εἰς τὰ μέρη μας· τὴν ἀλιεύειν δὲ αὐτῆς μετρίζονται ἀπαντες οἱ ἀποικοι οἵτοι, καὶ μάλιστα οἱ Βρετανοί, μὲ πλοιάρια, ἐπὶ διαφόρων μερῶν τῆς Ἰσπανικῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν γειτονικῶν ἐρημονήσων.

"Πολλάκις ἀλίσκεται ἡ πρασίνη χελώνη καὶ εἰς τὸ πέλαγος ἐν καιρῷ νηνεμίας, καὶ εἰς φεγγώδεις νύκτας. Πρὸς τοῦτο ἐξέρχονται δύο ἀλιεῖς ἐντὸς ἀκατίου· ὁ μὲν κωπηλατεῖ, ὁ δὲ κρατεῖ καμάκιον, ὡς τὸ χρησιμεύον πρὸς θανάτωσιν τῶν φαλαινῶν*. Ὁπόταν δ' ἀνακαλύ-

*Τὸ στάδιον εἶναι τὸ δῆγδον τοῦ μιλίου· σύγχειται δὲ τὸ μιλίον ἀπὸ 1700 ένάρδας, ἢ πήγκεις 2340³. Τὸ Ἀγγλικὸν μιλίον, τὸ κοινῶς ἐννοούμενον εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο, θεοδυναμεῖ μὲ σχεδὸν 9 Ἑλληνικὰ στάδια. Ἰδὲ Ἀποθ. Τόμ. Α'. Σελ. 18· καὶ Τόμ. Γ'. Σελ. 29. Τὸ πάροχει δὲ καὶ γεωγραφικὸν ἢ ναυτικὸν μιλίον, τὸ αὐτὸν εἰς τὴν Ἀγγλιανὸν καὶ Ἰταλίαν, συνιστάμενον ἀπὸ 2025 ένάρδας, ἵστοι πήγκεις 2700· οἱ Γάλλοι ἔχουσι τὴν ναυτικὴν λεύγαν, συγκειμένην ἀπὸ τρία τοισῦτα μιλία.

* Ἰδὲ Ἀποθ. Τόμ. Α'. Σελ. 42· καὶ Τόμ. Δ'. Σελ. 101.

φωσι μεγάλην χελώνην ἐκ τοῦ ἀφροῦ, τὸν ὁποῖον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ὑψούμενη κάμψει ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ταχύνουσι πρὸς αὐτήν· καὶ ἂν ἀρκετὰ πλησιάσωσι πρὶν καταβυ· θισθῇ, ρίπτει εὐθὺς τὸ καράκιον ὃ ἀλιεύς μὲν ὅσον πλειστέραν δύναμιν, ὡστε νὰ δεῖλθῃ ἀπὸ τὸ ὄστρακον εἰς τὴν σάρκα· ἡ χελώνη δύει τάραντα, ὃ δ' ἀλιεύς ἀφίνει σχοινίον, τὸ ὁποῖον εἶναι προσδεδεμένον εἰς τὸ καράκιον, καὶ ὅταν ἡ χελώνη ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν αιματοχυσίαν ἀπαυδῆσῃ, ἔλκεται εἰς τὸ ἀκάτιον ἡ καὶ εἰς τὴν ἔηράν·”

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΑΓΩΜΕΝΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Ἐλκηθρον ὑπὸ Κυνῶν συρθμενον ἐπὶ τῆς Χιόνος.

Οἱ Μοραύανοι, εἴτε Ἡνωμένοι Ἀδελφοί, διηγάριθμος αἵρεσις τῶν Διαμαρτυρομένων, εὑρίσκονται εἰς τὴν Γερμανίαν, Ὁλλανδίαν, Ἀγγλίαν, τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἀλλαχοῦ. Χαρακτῆρα γενικῶν ἔχουσιν ἀριστον ἀγάπη, εἰρήνη, καὶ μεγίστη ἀπόδητης ἐπικρατοῦσι μεταξύ τῶν. Καταγίνονται δὲ καὶ εἰς τὸ ἔξαποτέλλειν ἱεροδιασκάλους· εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν, εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, καὶ εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀρκτικᾶς Ἀμερικῆς διατηροῦσι πρὸ πολλοῦ ἥδη καταστήματα ἵεραποστολῶν. Τοιοῦτο κατάστημα ἔχουσι καὶ εἰς τὴν Λαβραδορίαν, γύρων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, πάμπολο μὲν ἔκτεταμένην, ψυχροτάτην δὲ καὶ σχεδὸν θρημόν, μεταξὺ τῆς αὐτόχθονος φυλῆς τῶν Ἐσκιμῶν. Εἰς τὴν χώραν ταύτην, καὶ εἰς τὸ περὶ οὖς διάλογον κατάστημα, ἀναφέρεται ἡ ἐπομένη διήγησις.

Τὴν 11ην Μαρτίου 1782, ἐνωπὶς τὸ πρωτ, οἱ συναδελφοὶ Σαμουὴλ καὶ Γυλιάμος ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ τόπου τῆς διατεριβῆτος τῶν, τῆς κωμοπόλεως Ναΐν, μὲ σκοπὸν νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ βορειούτατον ἀποστολικὸν καταστημα, τὸ ἐν Ὁχκακίῳ, ἀπέχον περὶ τὰ 150 Ἀγγλικὰ μίλια. Τὸ ἔλκηθρον ἥλαυνετο ὑπὸ τοῦ βαπτισμένου Ἐσκιμοῦ Μάρκου, καὶ ἀλλο δέ τι ἔλκηθρον μ' Ἐσκιμοὺς συνώδευε τοὺς ἵεραποστόλους. Τὰ δύο ἔλκηθρα περιεῖχον πέντε ὄνδρας, μίαν γυναικα, καὶ ἐν παιδίον. Οἱ καρδὸς ἦτον εὔδιος, οἱ ἀστέρες ἔφεγγον μὲ ἀσυνήθη λάμψιν· ἀπαντες ἦσαν εὐθυμοί, καὶ, ἐπειδὴ ὅλα ἔφαινοντο βοηθητικὰ, ἥλπιζον μετὰ δύο ἡ τρεῖς ἡμέρας νὰ φάσωσιν ἀσφαλῶς εἰς Ὁχκακίον. Τὸν ἐπὶ τῆς παγωμένης θαλάσσης δρόμον εὐρῆκαν ἀριστα ἔχοντα, καὶ μετ' εὐχολίας προέβαινον ἐξ ἡ ἐπτὰ μίλια τὴν ἄστραν. Ἀφοῦ ἐπέρασαν νησία τινὰ εἰς τὸν κόλπον τῆς Ναΐν, ἀπεικρύνθησαν ἀρκετὰ ἐκ τῆς παραλίας, μὲ σκοπὸν καὶ νὰ φέρασσιν εἰς τὸ ὄμαλώτερον τοῦ πάγου μέρος, καὶ ν'

ἀποφύγωσι τὸ ὑψηλὸν καὶ βραχῶδες ἀκρωτήριον Κιγλαπέετ. Περὶ τὸς ὄκτω ἀπόντησαν ἔλκηθρον μὲ Ἐσκιμοὺς πρὸς τὴν ἔηράν διευθυνόμενον. Μετὰ τὸν συνήθη καιρετισμὸν καταβάντες οἱ Ἐσκιμοὶ ἤρχισαν συομιλίαν, ὡς πράττουσι γενικῶς εἰς τοιαῦτας περιστάσεις· ὑπηνίχθησαν δὲ οἱ ἔνοι Ἐσκιμοὶ πρὸς τοὺς μετὰ τῶν ἵεραποστόλων δτι καλήτερον ἥθελεν εἰσθαι νὰ ἐπιστρέψωσι καὶ αὐτοί. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἵεραπόστολοι κάμψιαν ὄποιαν δήποτε αἰτίαν δὲν ἔβλεπον, καὶ μόνον ὑπωπτεύοντο δτι οἱ Ἐσκιμοὶ ἐπεδύμουν συνοδοιπόρους, προεχώρησαν. Μετά τι διάστημα, ὑπηνίχθησαν οἱ ἔδιοι τῶν Ἐσκιμοὶ δτι ἡ Σάλασσα εἶχεν ὅγκωμα, ἥτοι ἐκυμαίνετο, ὑπὸ τὸν πάγον. Τότε μόλις ἡσθαντό τις αὐτὸ, πλὴν ἀν ἔβαλλε τὸ ὡτίον σιμὰ τοῦ πάγου, καθ' ἥν περίστασιν ἤκουε βαθεῖν τινὰ δυσάρεστον βοήν, καὶ βρυχηθμὸν θορυβώδη, ὡς ἐκ τῆς ἀβύσσου ἀναβαίνοντα. Οἱ καρδὸς ἔμενεν εὔδιος, ἐκτὸς πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, δπου ἐφάνησαν ὑπόλευκά τινα σύνεφα μ' ὀλίγας μαύρας σειράς ἐν τῷ μεταξύ των. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος ἔπνευσε σφοδρῶς ἐκ τοῦ βορειοδυτικοῦ, δμόνος φόβος ἥτο μὴν ἀλλάξῃ αἰφνιδίως ὁ καρδός. Οἱ ἥλιος δὲ εἶχε τώρα φθάσειν εἰς τὸ ὑψός του, καὶ ὀλίγη ἡ οὐδεμία μεταβολὴ ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ἡ τῆς θαλάσσης κίνησις ὑπὸ τὸν πάγον εἶχεν αὐξήσειν, ὡστε τρομάζαντες ὁπωσοῦν οἱ ὁδοιπόροι ἐνόμισαν φρονιμώτερον νὰ μὴν ἀπομακρυνθῶσι περισσότερον ἐκ τῆς ἔηρας. Οἱ πάγοι εἶχε πολλαχοῦ μεγάλας σχισμὰς καὶ ρήγματα ἢ χάσματα, δύο ἡ τρεῖς πόδας πλατεά· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα οὐδέ ποτε λείπουσι, καὶ ἐπειδὴ εὐκόλως πηδῶσιν ἐπάνωθεν αὐτῶν οἱ σκύλοι, τοῦ ἔλκηθρου ἀνεν δυσκολίας ἐπομένου, δὲν φοβίζουν εἰμὴ τοὺς νεοφερμένους.

Εὐθὺς ἀρχο ἔκλινεν ὁ ἥλιος πρὸς δυσμὰς, ὁ ἄνεμος ὑπερηφένησε, τὰ πρὸς ἀνατολὰς ὀλίγα νέφη ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνωσιν, αἱ δὲ μαῦραι σειραὶ νὰ κινῶνται κατὰ τοῦ ἀνέμου. Η ἐπὶ τοῦ πάγου καὶ εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν ὄρέων συσσωρευμένη χιῶν βιαίως ἔρριπτετο τῆς κάκεῖσε ὑπὸ μερικῶν ἀνεμοστροβίλων, ὡστε ἐπλήρως τὸν ἀέρα. Συγχρόνως τὸ ὅγκωμα τῆς ὑποκάτω θαλάσσης, παραπολὺ αὐξηθέν, ἐπέφερεν ἀποτελέσματα τὰ πλέον παράδοξα καὶ τρομερὰ καθ' δλην τὴν τοῦ πάγου ἔκτασιν. Τὰ ἔλκηθρα, ἀντὶ νὰ γλιστρῶσιν ἀπαρεμποδίστως ἐπὶ ὅμαλῆς ἐπιφάνειας, ποτὲ μὲν βιαίως ἔτρεχον κατόπιν τῶν κυνῶν, μετ' ὀλίγον δ' ἐφαίνοντο δυσκόλως ἀναβαίνοντα εἰς τὸν ὑψούμενον λόφον· καθότι ἡ ἐλαστικότης τόσον εὐμεγέθεος σώματος πάγου, στηριζομένου ἐπὶ τεταραγμένης θαλάσσης, καίτοι εἰς τινὰ μέρη τέσσαρας ἡ καὶ πέντε πήγεις χονδροῦ, φυσικὰ ἐπροξένει κυματώδη ὁπωσοῦν κίνησιν, ὡς ἥθελε κινεῖσθαι φύλλον χαρτίου συμμορφούμενον μὲ τὴν ἐπιφάνειαν σαλευομένου ρύακος. Ἡκούοντο δὲ τώρα καὶ κροτοδόρυβοι πανταχόθεν ὡς κανονίου, ἀπὸ τὴν ῥῆξιν τοῦ πάγου προερχόμενοι.

Οἱ Ἐσκιμοὶ λοιπὸν ἥλαυνον δσον τάχιστα πρὸς τὴν